HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

16 martie 2017[1]

„Trimiterea preliminară — Uniunea vamală — Codul vamal comunitar — Articolul 220 alineatul (2) litera (b) — Recuperare ulterioară a taxelor la import — Încredere legitimă — Condiții de aplicare — Eroare din partea autorităților vamale — Obligația importatorului de a acționa cu bună-credință și de a verifica împrejurările eliberării certificatului de origine tip A — Mijloace de probă — Raportul Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF)”

În cauza C-47/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (Curtea Supremă, Secția de contencios administrativ, Letonia), prin decizia din 20 ianuarie 2016, primită de Curte la 27 ianuarie 2016, în procedura

**Valsts ieņēmumu dienests**

împotriva

**„Veloserviss” SIA,**

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii J.-C. Bonichot și S. Rodin (raportor), judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru guvernul leton, de I. Kalniņš și de K. Freimanis, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de A. Caeiros și de I. Rubene, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

1 — Limba de procedură: letona.

## Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO 2000, L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12) (denumit în continuare „Codul vamal”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Valsts ieņēmumu dienests (administrația fiscală letonă, denumită în continuare „administrația fiscală”), pe de o parte, și „Veloserviss” SIA, pe de altă parte, în legătură cu perceperea unor taxe la import și a taxei pe valoarea adăugată (TVA), majorate cu dobânzi de întârziere, cu ocazia unui control ulterior al unei declarații vamale.

### Cadrul juridic

#### *Dreptul Uniunii*

3 Articolul 78 alineatul (3) din Codul vamal, intitulat „Controlul ulterior al declarațiilor”, prevede:

„Atunci când revizuirea unei declarații sau un control ulterior indică faptul că dispozițiile care reglementează regimul vamal respectiv au fost aplicate pe baza unor informații incomplete sau incorecte, autoritățile vamale, în conformitate cu dispozițiile prevăzute, trebuie să ia măsurile necesare pentru reglementarea situației, ținând seama de orice informație nouă de care dispun.”

4 Potrivit articolului 220 alineatul (2) din acest cod:

„Cu excepția cazurilor menționate la articolul 217 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf, înscrierea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă în cazul în care:

[…]

(b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui cu bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală.

În cazul în care se stabilește statutul preferențial al mărfurilor pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică autoritățile unei țări terțe, dacă eliberarea unui certificat de către aceste autorități se dovedește incorectă, aceasta constituie o eroare care n-ar fi putut fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf.

Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care certificatul se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care, mai ales, este evident că autoritățile care au eliberat certificatul au știut sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial.

Se poate invoca buna-credință a debitorului atunci când acesta poate demonstra că, în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate.

Cu toate acestea, debitorul nu poate invoca buna-credință dacă Comisia Europeană a publicat în Jurnalul Oficial [*al Uniunii Europene*] un aviz în care semnalează că există suspiciuni întemeiate în ceea ce privește aplicarea corectă a regimului preferențial de către țara beneficiară;

[…]”

5 Potrivit articolului 72a alineatul (4) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1602/2000 al Comisiei din 24 iulie 2000 (JO 2000, L 188, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 12, p. 122):

„Dovada statutului originar al mărfurilor exportate dintr-o țară a unui grup regional într-o altă țară din același grup cu scopul de a fi utilizate în prelucrări și transformări ulterioare sau de a fi reexportate fără a fi prelucrate sau transformate se stabilește cu ajutorul unui certificat de origine tip A emis în prima țară.”

## Litigiul principal și întrebările preliminare

6 La 17 mai 2007, Veloserviss a importat în Uniunea Europeană biciclete provenind din Cambodgia, în vederea punerii lor în liberă circulație. Întemeindu-se pe certificatul de origine eliberat la 16 februarie 2007 de guvernul cambodgian, Veloserviss nu a plătit nicio taxă vamală și nici TVA.

7 Administrația fiscală a efectuat în cursul anului 2008 un prim control vamal ulterior pentru perioada în cursul căreia au fost importate bicicletele în cauză. Nefiind constatată nicio neregularitate în privința lor, Veloserviss a executat decizia adoptată în urma acestui control.

8 În cursul anului 2010, administrația fiscală a primit din partea Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) informații potrivit cărora certificatul de origine eliberat de guvernul cambodgian referitor la mărfurile în cauză nu era conform dreptului Uniunii.

9 Pe baza acestor informații, administrația fiscală a efectuat un al doilea control ulterior cu privire la documentul administrativ unic prezentat de Veloserviss și a constatat că fuseseră aplicate scutiri de taxe vamale în mod nejustificat respectivelor mărfuri.

10 În consecință, prin decizia din 23 iulie 2010, administrația fiscală a obligat Veloserviss la plata taxelor vamale și a TVA-ului, majorate cu dobânzi de întârziere.

11 Ulterior, Veloserviss a formulat o acțiune în anulare împotriva acestei decizii.

12 După examinarea cauzei în apel, Administratīvā apgabaltiesa (Curtea Administrativă Regională, Letonia) a confirmat, printr-o hotărâre pronunțată la 27 martie 2014, anularea deciziei administrației fiscale din 23 iulie 2010, considerând în special că, în temeiul articolului 23 alineatul (1) din reglementarea națională privind impozitele și taxele, administrația fiscală nu era abilitată să efectueze din nou un control ulterior al mărfii declarate în cauză, din moment ce primul control dăduse naștere unei încrederi legitime a Veloserviss, iar aceasta îndeplinise toate condițiile prevăzute referitoare la prezentarea declarației vamale, având în vedere că ea nu putea ști în mod obiectiv că autoritatea competentă cambodgiană emisese un certificat care nu îndeplinea cerințele dreptului Uniunii. În consecință, Veloserviss acționase cu bună-credință.

13 Administrația fiscală a declarat recurs la instanța de trimitere.

14 Prin decizia din 11 septembrie 2014, aceasta a introdus o primă cerere de decizie preliminară privind în esență problema dacă articolul 78 alineatul (3) din Codul vamal permite să se restrângă, astfel cum prevede reglementarea letonă referitoare la impozite și la taxe, posibilitatea autorităților vamale de a reitera un control ulterior.

15 Curtea a răspuns negativ la aceasta în Hotărârea din 10 decembrie 2015, Veloserviss (C-427/14, EU:C:2015:803).

16 Instanța de trimitere consideră însă, în cadrul aceluiași recurs cu care este sesizată, că acesta mai ridică și probleme referitoare la noțiunea „bună-credință” a debitorului, în sensul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal.

17 În acest context, administrația fiscală susține, potrivit acestei instanțe, că Administratīvā apgabaltiesa (Curtea Administrativă Regională) a considerat fără niciun temei că Veloserviss acționase cu bună-credință, astfel încât ea nu putea să se prevaleze de articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal. La punctele 36 și 40 din Hotărârea din 8 noiembrie 2012, Lagura Vermögensverwaltung (C-438/11, EU:C:2012:703), Curtea ar fi statuat că autoritățile statului exportator nu pot impune Uniunii și statelor sale membre evaluarea realizată de ele privind validitatea unor certificate de origine tip A atunci când autoritățile vamale ale statului importator au dubii cu privire la originea reală a mărfurilor.

18 Veloserviss susține, în fața instanței de trimitere, că Administratīvā apgabaltiesa (Curtea Administrativă Regională) a aplicat în mod întemeiat dispoziția menționată, dat fiind, pe de o parte, că nici autoritățile vamale ale statului importator, nici ea însăși, în calitatea sa de importator, nu putea să se asigure că serviciile statului exportator săvârșiseră o eroare și, pe de altă parte, că Veloserviss acționase cu bună-credință furnizând administrației fiscale informațiile de care dispunea și despre care avusese cunoștință. În acest sens, Administratīvā apgabaltiesa (Curtea Administrativă Regională) s-ar fi întemeiat în mod corect pe Decizia C(2012) 8694 a Comisiei din 30 noiembrie 2012 prin care se constată că este justificat să se renunțe la înscrierea ulterioară în evidența contabilă într-un caz specific (dosarul REC 01/2011), împrejurările de fapt care au determinat Comisia să adopte această decizie fiind în esență asemănătoare celor din cauza principală.

19 În această privință, instanța de trimitere consideră că din jurisprudența Curții referitoare la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal reiese că, deși exportatorul a săvârșit o eroare în furnizarea de informații, este posibil să se efectueze o recuperare ulterioară. În schimb, dacă eroarea a fost săvârșită de autoritățile vamale ale țării exportatoare, care știau sau trebuiau să știe că mărfurile în cauză nu îndeplineau cerințele necesare, prezentarea unui certificat incorect nu trebuie, potrivit acestei instanțe, să aducă un prejudiciu importatorului.

20 Această instanță ridică însă problema aplicării articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal într-o cauză precum cea cu care este sesizată, în care un raport al OLAF evidențiază nu numai faptul că exportatorul furnizase informații inexacte autorităților vamale ale țării exportatoare, ci și că autoritățile vamale ale țării exportatoare au săvârșit erori cu ocazia eliberării certificatului de origine tip A. Aceasta ridică de asemenea problema în ce măsură trebuie să se aibă în vedere aprecierea juridică și factuală realizată de OLAF.

21 În aceste condiții, Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (Curtea Supremă, Secția de contencios administrativ, Letonia) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Obligația importatorului de a acționa cu bună-credință, prevăzută la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din [Codul vamal], trebuie înțeleasă în sensul că:
   a) include obligația importatorului de a verifica circumstanțele în care a fost eliberat certificatul de origine tip A pe care l-a primit exportatorul (certificatele pieselor care constituie marfa, rolul exportatorului în fabricarea mărfii etc.)?
   b) importatorul a acționat cu rea-credință pentru simplul motiv că exportatorul a acționat cu rea-credință (de exemplu în cazul în care exportatorul nu indică autorităților vamale ale țării exportatoare originea reală a costurilor, valoarea pieselor care alcătuiesc marfa etc.)?
   c) obligația de a acționa cu bună-credință nu a fost respectată pentru simplul motiv că exportatorul a furnizat informații incorecte autorităților vamale ale țării exportatoare, inclusiv în cazul în care înseși autoritățile vamale au săvârșit erori în ceea ce privește eliberarea certificatului?

2) Obligația importatorului de a acționa cu bună-credință, prevăzută la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din [Codul vamal], poate fi considerată dovedită corespunzător cerințelor legale prin intermediul descrierii generale a situației indicate în raportul OLAF și prin intermediul concluziilor OLAF sau este totuși necesar ca autoritățile vamale naționale să obțină dovezi suplimentare cu privire la comportamentul exportatorului?”

**Cu privire la întrebările preliminare**

***Cu privire la prima întrebare***

22 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că un importator poate invoca o încredere legitimă, în temeiul acestei dispoziții, pentru a se opune unei înscrieri ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import, susținând buna sa credință, fie atunci când nu numai că exportatorul a furnizat informații incorecte autorităților vamale ale statului exportator, în special cu privire la originea reală a costurilor sau valoarea pieselor componente ale mărfurilor în cauză, dar și aceste autorități au săvârșit ele însele o eroare prin eliberarea certificatului de origine tip A în cauză, fie atunci când acest importator nu a verificat împrejurările aflate la originea eliberării de către autoritățile vamale ale statului exportator a acestui certificat, precum certificatele pieselor componente ale mărfurilor sau rolul exportatorului în fabricarea acestora.

23 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit, cu titlu introductiv, că articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal are drept obiectiv protejarea încrederii legitime a debitorului în privința temeiniciei tuturor elementelor care intervin în decizia de a recupera sau de a nu recupera taxele vamale (Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 31, și Hotărârea din 10 decembrie 2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, punctul 43).

24 În această privință, dintr-o jurisprudență constantă a Curții rezultă că un importator nu poate să invoce în mod util o încredere legitimă în temeiul acestei dispoziții și astfel să beneficieze de excepția de la recuperarea ulterioară pe care o prevede decât dacă sunt întrunite trei condiții cumulative. Este necesar, mai întâi, ca taxele să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori a autorităților competente înseși, apoi, ca eroarea săvârșită de acestea să fie de asemenea natură încât nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de un debitor de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta din urmă să fi respectat toate dispozițiile prevăzute de reglementarea în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală (a se vedea în special Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 35, și Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punctul 47).

25 Aceste condiții realizează în esență o partajare a riscului care provine din erori sau din neregularități care afectează o declarație vamală în funcție de comportamentul și de diligența fiecăruia dintre actorii implicați, și anume autoritățile competente ale statului exportator și ale statului importator, exportatorul, precum și importatorul.

26 Trebuie să se examineze, în primul rând, dacă un importator poate să se prevaleze de o încredere legitimă, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, invocând buna sa credință, nu numai atunci când exportatorul a furnizat informații incorecte autorităților vamale ale statului exportator, în special cu privire la originea reală a costurilor sau valoarea pieselor componente ale mărfurilor în cauză, ci și atunci când aceste autorități au săvârșit ele însele o eroare prin eliberarea certificatului de origine tip A în cauză.

27 În această privință, trebuie să se arate că, în conformitate cu prima dintre condițiile amintite la punctul 24 din prezenta hotărâre, încrederea legitimă a debitorului face obiectul protecției prevăzute de respectiva dispoziție numai dacă „înșeși” autoritățile competente sunt cele care au creat temeiul acestei încrederi (Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 31, și Hotărârea din 10 decembrie 2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, punctul 44).

28 Astfel, numai erorile imputabile unui comportament activ al autorităților competente dau naștere dreptului de a nu se efectua recuperarea ulterioară a taxelor vamale (a se vedea Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 31, și Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punctul 54).

29 Din jurisprudența Curții reiese că articolul 220 alineatul (2) litera (b) al treilea paragraf din Codul vamal nu poate fi interpretat în sensul că eliberarea unui certificat de origine tip A incorect de către autoritățile vamale ale statului exportator constituie o eroare săvârșită de aceste autorități „înseși” în cazul în care aceste certificate se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care, mai ales, este evident că autoritățile menționate au știut sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, punctul 19).

30 În speță, este necesar să se constate că, deși din decizia de trimitere și în special din modul de redactare a întrebării 1) litera c) reiese că instanța de trimitere pleacă de la premisa potrivit căreia autoritățile vamale ale statului exportator au săvârșit o eroare prin eliberarea certificatului de origine în discuție în litigiul principal, Curtea nu este în măsură să determine natura exactă a acestei erori și nici în ce măsură autoritățile competente ale statului exportator au fost – sau au putut să fie – induse în eroare de declarația inexactă a exportatorului.

31 Prin urmare, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă, în cauza principală, certificatul de origine tip A incorect a fost eliberat în urma unei erori imputabile înseși autorităților vamale ale statului exportator sau ca urmare a declarațiilor exportatorului, a căror inexactitate nu a fost – și nu ar fi putut să fie – detectată de aceste autorități.

32 Dacă se dovedește că neregularitatea care afectează un certificat de origine tip A decurge dintr-un comportament culpabil din partea exportatorului, iar autoritățile competente ale statului exportator nu ar fi putut și nici nu ar fi trebuit să detecteze că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial, importatorul este cel care suportă consecințele legate de prezentarea, în cadrul unui control ulterior, a unui document comercial care se dovedește fals, astfel încât acest importator nu poate, într-o asemenea ipoteză, să se opună recuperării ulterioare a taxelor vamale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, EU:C:1996:198, punctul 92, și Hotărârea din 14 noiembrie 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, punctul 43).

33 Astfel, atunci când autoritățile vamale ale statului exportator au săvârșit o eroare la eliberarea unui certificat de origine tip A, iar această eroare decurge din inexactitatea informațiilor furnizate de exportator acestor autorități, în special cu privire la originea reală a costurilor sau la valoarea pieselor componente ale mărfurilor în cauză, un importator nu poate invoca o încredere legitimă, în temeiul acestei dispoziții, pentru a se opune înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import, susținând buna sa credință, cu excepția cazului în care este evident că autoritățile vamale ale statului exportator știau sau ar fi trebuit să știe că mărfurile respective nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial, aspect a cărui verificare revine instanței naționale.

34 Trebuie, în al doilea rând, să se stabilească dacă un importator poate invoca o încredere legitimă, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, pentru a se opune înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import, susținând buna sa credință, în condițiile în care nu a verificat împrejurările aflate la originea eliberării de către autoritățile vamale ale statului exportator a certificatului de origine tip A, precum certificatele pieselor componente ale mărfurilor sau rolul exportatorului în fabricarea acestora.

35 Acest aspect privește, mai precis, diligența de care trebuie să dea dovadă un importator pentru a putea fi considerat de bună-credință, în sensul dispoziției menționate.

36 În această privință, trebuie amintit mai întâi că, chiar dacă, în speță, o eroare ar fi imputabilă unui comportament activ al autorităților vamale ale statului exportator, ar trebui ca, în plus, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 24 din prezenta hotărâre, printre altele să fie vorba despre o eroare de o asemenea natură încât nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de un debitor de bună-credință, în pofida experienței sale profesionale și a diligenței de care trebuia să dea dovadă (a se vedea în special Hotărârea din 14 noiembrie 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, punctul 38).

37 În această privință, Curtea a statuat că operatorilor economici le revine sarcina, atunci când au ei înșiși îndoieli cu privire la aplicarea exactă a dispozițiilor a căror neexecutare poate da naștere unei datorii vamale sau cu privire la definiția originii mărfii, de a se informa și de a căuta toate clarificările posibile pentru a verifica dacă aceste îndoieli sunt justificate (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, EU:C:1996:198, punctul 100, și Hotărârea din 11 noiembrie 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, punctul 58).

38 Curtea a statuat de asemenea că operatorii economici au obligația de a lua, în cadrul raporturilor lor contractuale, măsurile necesare pentru a se proteja împotriva riscurilor unei acțiuni în recuperare ulterioară și că o astfel de prevenire poate în special să constea în obținerea de către debitor de la partea cocontractantă, cu ocazia sau după încheierea contractului, a tuturor elementelor de probă care confirmă că mărfurile provin din statul beneficiar al sistemului de preferințe tarifare generalizate, inclusiv a documentelor care stabilesc această origine (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, punctele 30 și 31).

39 Din aceasta nu rezultă însă o obligație generală în sarcina importatorului de a verifica, în mod sistematic, împrejurările eliberării, de către autoritățile vamale ale statului exportator a unui certificat de origine tip A inclusiv rolul exportatorului în fabricarea mărfurilor. O astfel de obligație revine importatorului numai dacă are motive întemeiate să se îndoiască de exactitatea unui certificat de origine. În acest caz, dacă s-a abținut însă să se informeze, în cea mai mare măsură posibilă, cu privire la împrejurările eliberării acestui certificat pentru a verifica dacă îndoielile menționate erau justificate, va trebui să se considere că eroarea vădită săvârșită de autoritățile vamale ale statului exportator ar fi putut sau ar fi trebuit să fie detectată de importator, astfel încât el nu va putea invoca buna sa credință în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal.

40 O astfel de obligație generală în sarcina unui importator nu poate fi dedusă nici din articolul 220 alineatul (2) litera (b) al patrulea paragraf din Codul vamal, potrivit căruia, pentru a putea invoca buna sa credință, un debitor trebuie să demonstreze că, „în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate”.

41 Trebuie verificat, în al treilea rând, dacă declarantul a furnizat efectiv autorităților vamale competente toate informațiile necesare prevăzute de dreptul Uniunii și de legislația națională, care, dacă este cazul, îl completează sau îl transpune, cu privire la regimul vamal solicitat pentru marfa respectivă (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, EU:C:1996:198, punctul 108, și Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 33).

42 Revine, în speță, instanței de trimitere sarcina să aprecieze, în funcție de ansamblul elementelor concrete din litigiul principal, dacă condițiile de aplicare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, astfel cum au fost amintite la punctul 24 din prezenta hotărâre și cum au fost precizate de Curte în cadrul acesteia din urmă, sunt, în speță, întrunite, astfel încât importatorul în discuție în litigiul principal poate să se prevaleze de o încredere legitimă, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, punctul 34).

43 Având în vedere considerațiile care precedă, se impune să se răspundă la prima întrebare că articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că un importator nu poate invoca o încredere legitimă, în temeiul acestei dispoziții, pentru a se opune înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import, susținând buna sa credință, decât dacă sunt întrunite trei condiții cumulative. Este necesar, mai întâi, ca aceste taxe să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori a autorităților competente înseși, apoi, ca această eroare să fie de asemenea natură încât nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de un debitor de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta să fi respectat toate dispozițiile în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală. O astfel de încredere legitimă lipsește în special atunci când, deși avea motive întemeiate să se îndoiască de exactitatea unui certificat de origine tip A, un importator nu s-a informat, în cea mai mare măsură posibilă, cu privire la împrejurările eliberării acestui certificat pentru a verifica dacă aceste îndoieli erau justificate. O asemenea obligație nu semnifică însă că un importator este obligat, în general, să verifice în mod sistematic împrejurările eliberării de către autoritățile vamale ale statului exportator a unui certificat de origine tip A. Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia, ținând seama de ansamblul elementelor concrete ale litigiului principal, dacă aceste trei condiții sunt întrunite în speță.

### *Cu privire la a doua întrebare*

44 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, într-o cauză precum cea în discuție în litigiul principal, se poate deduce exclusiv din informațiile conținute într-un raport al OLAF că un importator nu este îndreptățit să se prevaleze de o încredere legitimă, în temeiul acestei dispoziții, pentru a se opune înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import sau dacă autoritățile vamale competente sunt obligate să obțină dovezi suplimentare referitoare la comportamentul exportatorului.

45 În această privință, trebuie amintit că aspectul dacă un importator poate, în temeiul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, să se opună recuperării ulterioare a taxelor la import trebuie apreciat în raport cu cele trei condiții cumulative de aplicare a acestei dispoziții, enunțate la punctul 24 din prezenta hotărâre și a căror sferă de aplicare a fost precizată în cadrul răspunsului la prima întrebare, în funcție de ansamblul elementelor factuale concrete ale cauzei.

46 În ceea ce privește, mai precis, comportamentul exportatorului, din cuprinsul punctelor 27-32 din prezenta hotărâre reiese că un importator nu poate să invoce o asemenea încredere legitimă și, în acest temei, să se sustragă de la o recuperare ulterioară a taxelor vamale dacă eliberarea de către autoritățile vamale ale statului exportator a unui certificat de origine tip A incorect este imputabilă comportamentului exportatorului (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 15 decembrie 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, punctul 54).

47 Astfel cum reiese din jurisprudența Curții referitoare la regulile de repartizare a sarcinii probei în materie, revine, în principiu, autorităților vamale ale statului importator care intenționează să efectueze o recuperare ulterioară a taxelor vamale sarcina să facă dovada faptului că eliberarea de către autoritățile vamale ale statului exportator a unui certificat de origine tip A incorect este imputabilă prezentării inexacte a faptelor de către exportator. Cu toate acestea, atunci când, în special în urma unei neglijențe imputabile exclusiv exportatorului, autoritățile vamale ale statului importator se află în imposibilitatea de a face dovada menționată, îi revine, după caz, importatorului sarcina de a dovedi că certificatul menționat se bazează pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, punctele 39 și 46, și Hotărârea din 8 noiembrie 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, punctul 41).

48 În această privință, în măsura în care conține elemente relevante în acest sens, un raport al OLAF poate fi luat în considerare pentru a stabili dacă sunt întrunite condițiile în care un importator poate invoca o încredere legitimă, în sensul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal.

49 Cu toate acestea, în măsura în care un astfel de raport nu conține decât o descriere generală a situației în cauză, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, acesta nu poate fi suficient prin el însuși pentru a stabili dacă aceste condiții sunt îndeplinite sub toate aspectele, în special în ceea ce privește comportamentul relevant al exportatorului.

50 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, într-o cauză precum cea în discuție în litigiul principal, se poate deduce din informațiile conținute într-un raport al OLAF că un importator nu este îndreptățit să se prevaleze de o încredere legitimă, în temeiul acestei dispoziții, pentru a se opune înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import. În măsura însă în care un astfel de raport nu ar conține decât o descriere generală a situației în cauză, aspect a cărui verificare revine instanței naționale, acesta nu poate fi suficient prin el însuși pentru a demonstra corespunzător cerințelor legale că aceste condiții sunt efectiv îndeplinite sub toate aspectele, în special în ceea ce privește comportamentul relevant al exportatorului. În astfel de împrejurări, revine, în principiu, autorităților vamale ale statului importator sarcina de a face dovada, prin intermediul unor elemente de probă suplimentare, că eliberarea de către autoritățile vamale ale statului exportator a unui certificat de origine tip A incorect este imputabilă prezentării inexacte a faptelor de către exportator. Cu toate acestea, atunci când autoritățile vamale ale statului importator se află în imposibilitatea de a face dovada menționată, îi revine, dacă este cazul, importatorului sarcina de a dovedi că certificatul menționat se bazează pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator.

**Cu privire la cheltuielile de judecată**

51 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

1) **Articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000, trebuie interpretat în sensul că un importator nu poate invoca o încredere legitimă, în temeiul acestei dispoziții, pentru a se opune înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import, susținând buna sa credință, decât dacă sunt întrunite trei condiții cumulative. Este necesar, mai întâi, ca aceste taxe să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori a autorităților competente înseși, apoi, ca această eroare să fie de asemenea natură încât nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de un debitor de bună-credință și, în sfârșit, ca acesta să fi respectat toate dispozițiile în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală. O astfel de încredere legitimă lipsește în special atunci când, deși avea motive întemeiate să se îndoiască de exactitatea unui certificat de origine tip A, un importator nu s-a informat, în cea mai mare măsură posibilă, cu privire la împrejurările eliberării acestui certificat pentru a verifica dacă aceste îndoieli erau justificate. O asemenea obligație nu semnifică însă că un importator este obligat, în general, să verifice în mod sistematic împrejurările eliberării de către autoritățile vamale ale statului exportator a unui certificat de origine tip A. Revine instanței de trimitere sarcina de a aprecia, ținând seama de ansamblul elementelor concrete ale litigiului principal, dacă aceste trei condiții sunt întrunite în speță.**

2) **Articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 2700/2000, trebuie interpretat în sensul că, într-o cauză precum cea în discuție în litigiul principal, se poate deduce din informațiile conținute într-un raport al Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) că un importator nu este îndreptățit să se prevaleze de o încredere legitimă, în temeiul acestei dispoziții, pentru a se opune înscrierii ulterioare în evidența contabilă a taxelor la import. În măsura însă în care un astfel de raport nu ar conține decât o descriere generală a situației în cauză, aspect a cărui verificare revine instanței naționale, acesta nu poate fi suficient prin el însuși pentru a demonstra corespunzător cerințelor legale că aceste condiții sunt efectiv îndeplinite sub toate aspectele, în special în ceea ce privește comportamentul relevant al exportatorului. În astfel de împrejurări, revine, în principiu, autorităților vamale ale statului importator sarcina de a face dovada, prin intermediul unor elemente de probă suplimentare, că eliberarea de către autoritățile vamale ale statului exportator a unui certificat de origine tip A incorect este imputabilă prezentării inexacte a faptelor de către exportator. Cu toate acestea, atunci când autoritățile vamale ale statului importator se află în imposibilitatea de a face dovada menționată, îi revine, dacă este cazul, importatorului, sarcina de a dovedi că certificatul menționat se bazează pe prezentarea corectă a faptelor de către exportator.**

Semnături